

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357135728/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Hun så længe ud over vandet, og hendes ansigt begyndte at få farve; det var også et prægtigt væb, han så det bedst på hende; anderledes interesserede det ham ikke. Vist havde hun tabt meget, men hun havde også råd til det; hun var af dem, hvem ethvert tab bringer nyt livsstof.

Du taler så underligt om det, sa hun omsider; du ser det fra en side, som jeg ikke forstår.

Ja, svarede han bitter, jeg er en kløgtig lille maddike, der er sluppet ind under barken på livets træ; der sidder jeg og studerer, og i mit mørke opdager jeg en mængde interessante ting, som måske slet ikke er til.

Det værste var jo det barn, som du sådan havde glædet dig til, stakkels ven. Å, når du har set på mig somme tider i de her dage, nej aldrig har noget gjort mig så ondt, hvad der angik os to. Det, jeg har forbrudt mod dig, er det værste af alting. Og jeg kunde ikke sige det, jeg helst vilde. Hvor kan jeg love dig – jeg er to halve mennesker. Jeg er en dårlig kone – nu. Og der er noget endnu, som du ikke ved. Da jeg hørte, barnet var dødt, så tænkte jeg i et nu: Hvis det hele kunde gøres om, og jeg var sådan, at jeg ikke behøvede at bekymre mig om andet end om det barn, jeg ventede, det kunde ha været en dejlig tid. Jeg kunde straks, da det var kommet, aldeles bestemt forestille mig, hvordan en rigtig moer går og glæder sig til sit barn, og sådan vilde det også ha været med mig, dersom ikke – min kunst havde været i vejen. Jeg er så aldeles klar over, hvad det er for en glæde, jeg er blevet narret for, men det kunde ikke komme, mens jeg gik sådan.

Det vil altså sige, Helga, at du har forladt din kunst for tidligt, og nu hævner den sig ved at ta dit barn. Således er din opfattelse.

Ja, det er rigtigt, men jeg troede ikke, du kunde forstå det. Og hvad så, Niels?

Det er let at se. Een gang har du opofret dig, idet du giftede dig med mig. Du forvekslede et øjeblik det, der var det bedste for mig, og det, der var det bedste for dig. Dette eneste offer, der sikkert stred mod din natur, har ikke gjort os lykkelige i længden, og vi vil derfor ikke forlange det offer af dig, der nu foreligger. Hvad er det for et?